

עפ"ת 1495/08/18 - ויאצ'סלב גלוסקין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

26 נובמבר 2018

עפ"ת 1495-08-18

לפני:

כבוד השופט יעקב שפסר, סג"נ - אב"ד

כבוד השופט צבי דותן

כבוד השופטת בלהה טולקובסקי

המערער:

ויאצ'סלב גלוסקין
ע"י ב"כ עו"ד דוד גולן

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דן כהן - פמ"מ

פסק דין

1. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בבית המשפט לתעבורה בפתח תקוה בגמ"ר 743-11-15 (סגנית הנשיאה, השופטת ט' אוסטפלד נאוי) בעבירות גרם מות בנהיגה רשלנית והפרת חובות נהג כלפי הולכי רגל במעבר חציה, זאת בגין אירוע מיום 12.6.2015 בשעה 09:15 ברחוב עין הקורא בראשון לציון, בכיוון לפניה שמאלה לרחוב ביאליק.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום, נהג המערער ברכב משא סגור ופנה שמאלה לרחוב ביאליק, לא נתן זכות קדימה כנדרש למנוחה הגב' שרה מושקוביץ ז"ל (להלן: "המנוחה") אשר חצתה את מעבר החציה במקום, ופגע בה על מעבר החציה עם חזית רכבו.

כתוצאה מהתאונה נפלה המנוחה אל הכביש ונחבלה קשה בראשה, הובהלה לבית החולים אסף הרופא שם אובחנו דימומים במוחה, מצבה התדרדר וביום 21.6.2015 נקבע מותה כתוצאה מהתאונה.

3. בגין הרשעתו נדון המערער ל-10 חדשי מאסר בפועל, 6 שנות פסילת רשיון בפועל, 12 חדשי מע"ת, 20 חדשי פסילה ע"ת ל-3 שנים וקנס בסך של 7,000 ₪.

4. הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין ולחלופין כנגד חומרת העונש, בהתייחס לתקופת המאסר בפועל והמרתו למאסר שניתן לבצע בעבודות שירות וכן ביחס לתקופת הפסילה של רשיון הנהיגה.

5. תמצית נימוקי הערעור באשר להכרעת הדין היא שמדובר בתאונה בלתי נמנעת. המערער היה צריך להסתכל על הרבה דברים לפני שהגיע למעבר החציה. המערער היה צריך להסתכל על כלי הרכב הבאים מולו, ראה שהכביש פנוי והמנוחה לא היתה מצויה בו. כיוון חצייתה של המנוחה את הכביש לא הוכח ומשכך לא הוכחו העובדות הדרושות לביסוס הרשעתו של המערער. ביהמ"ש קמא טעה באופן בו ניתח לחומרה את גרסת מומחה ההגנה ובהתייחסותו לקביעות בוחני התנועה, אשר ביססו את נתונייהם העובדתיים על סמך סברות. המערער טוען אפוא שיש מקום להתערב במסקנות ובקביעות העובדתיות של בית המשפט קמא, כחריג לכלל המקובל, זאת משממצי הערכאה הדיונית נשענים על גרסת בוחני התנועה המבוססת על השערות ועל שיקולי הגיון וסבירות ובהעדר עדות ישירה להתרחשות התאונה. המערער טוען כי בית המשפט קמא התעלם מסתירות מהותיות בראיות המשיבה שלאורן ביסס מסקנותיו.

באופן קונקרטי טוען המערער כנגד קביעת מהירות החציה של המנוחה את הכביש (האם 0.7 מ' לשנייה כגרסת מומחי התביעה או 1.08 מ' לשנייה כגרסת ההגנה). עוד טוען המערער כי בהעדר יכולת לקבוע את כיוון חצית המנוחה את מעבר החציה משמאל לימין או להיפך, וכן בהעדר ממצאים כגון סימני בלימה, עדות או ראיה ישירה וכו"ב, לא ניתן להכריע בשאלה האם היה ביכולתו של המערער למנוע את התאונה, אם לאו.

המערער טוען כנגד הקביעה ה-אפרירית, לטענתו, לפיה משקיים שדה ראייה כללי היה על המערער להבחין במנוחה שעה שחצתה את מעבר החציה, וטוען כי היה על המשיבה להוכיח פוזיטיבית את כיוון חציית המנוחה את הכביש ואת מהירות הליכתה כך שהיה בידי המערער למנוע את התרחשות התאונה.

המערער טוען שבוחני המשטרה קבעו ממצאים שרירותיים שחלקם מסתמכים על השערות ושאינן בבסיס ראיות שנאספו בשטח, זאת לנוכח מחדלי חקירה לפיהם לא יצאו בוחני המשטרה לשטח לצורך איסוף ממצאים, ולא נקבעה נקודת הפגיעה.

המערער טוען גם כנגד הקביעה לפיה אין מדובר במגבלת שדה ראייה כתוצאה מתנאי הדרך, בין היתר על סמך תמונות (2/ת). לדבריו קיימת מגבלה כזו לאור קורת הרכב המצויה בצידו השמאלי של מעבר החציה לכיוון נסיעת המערער. על כן ובהנחה שהמנוחה חצתה את מעבר החציה משמאל לימין, לא ניתן היה להבחין בה לטענתו אלא רק משנפתח שדה הראייה, וזאת בתוך מרחק זמן התגובה.

לבסוף טוען המערער כנגד קביעת בית המשפט קמא לפיה נטל סיכון בלתי סביר באופן נהיגתו ושהיה יכול להבחין במנוחה בכל רגע במהלך נסיעתו, בלא קשר לכיוון חציית מעבר החציה מצידה. יש לזכור לעניין זה, כך לטענת המערער, שהמנוחה לא עמדה בנקודה אחת אלא היתה בתנועה על מעבר החציה.

לתמיכה בטענתו מפנה ב"כ המערער לע"פ (ת"א) 38835-08-16 **מירז נ' מדינת ישראל** (5.7.2017), שם הורשע המערער בגרם מוות ברשלנות, לאחר שנקבע שהתאונה התרחשה משום שהוא נהג בחוסר תשומת לב, תוך הסטת מבטו, והבחין ברכב בו פגע רק כשהיה במרחק קצר מאחוריו, לאחר שלא שמר על מרחק ממנו ובכך מנע מעצמו את האפשרות לעצור במועד ולמנוע את התאונה. להבדיל ממקרה זה, כך טוען ב"כ המערער, פעל המערער כראוי ולא נטל סיכון בלתי סביר בנהיגתו.

6. לחלופין, אשר לגזר הדין טוען המערער כי טעה בית המשפט קמא בקביעתו כי מיקום הפגיעה מלמד על רשלנות שאינה נמוכה, זאת על אף שלנאשם לא יוחסה נהיגה במהירות החורגת מהמהירות המותרת ולא הוכח שדעתו

הוסחה מן הכביש. לטענתו, הפגיעה במרכז מעבר החציה אינה מעידה על דרגת רשלנות בינונית אלא מצויה ברף הנמוך, וזאת על רקע העובדה שלא הוכח כיוון חציית המנוחה את מעבר החציה, לא יוחס למערער היסח דעת שלא איפשר לו למנוע את התאונה, לא יוחסה לו מהירות שאינה תואמת לתנאי הדרך שהרי עצר את רכבו וחלף קודם הפגיעה על פני מעבר חציה ראשון כדי להתקדם למעבר החציה השני בו התרחשה הפגיעה ונעצר במרכז הכביש כדי לאפשר לכלי רכב שהגיעו ממולו לחלוף.

המערער טוען כנגד מתחם הענישה שנקבע על יסוד פסיקה נוהגת, מה שלדעתו מחטיא את עקרון הענישה האינדיבידואלית. המערער טוען כי הוא אדם נורמטיבי ואין מקום במישור העקרוני לשיקולי הרתעה בעניינו על דרך מאסר בפועל, עת מדובר בעבירת גרם מוות ברשלנות.

לבסוף טוען המערער כנגד דחיית ההמלצה של שירות המבחן לביצוע מאסר בעבודות שירות, וכי היה מקום לבחור בעניינו בהליך שיקומי במסגרתו יושת על המערער מאסר לריצוי בעבודות שירות, שכן הנזק החברתי ממאסר ממש של המערער, גבוה מהתועלת לה.

לצד האמור עותר המערער גם לצמצום עונש פסילת רשיון הנהיגה שהושת עליו.

7. המשיבה עותרת לדחיית הערעור תוך שסומכת היא את ידיה על נימוקי פסק דינו של בית המשפט קמא. תמצית טיעוניה היא שמדובר במקרה מובהק של רשלנות נהג, שלא עוצר במעבר חציה אליו הגיע בנהיגתו באור יום, עת שהולכת הרגל - קשישה בת 89, חולת פרקינסון שנעזרת במקל הליכה, נמצאת במרכז מעבר החציה. בית המשפט קמא קבע כעובדה כי המערער יכול וצריך היה לראות את הולכת הרגל, תוך שהסתמך על ממצאי הבוחן שהגיע לזירה, העמיד את הרכב בהתאם להוראות המערער, סימן את הנקודות בהתאם להוראות המערער, תיעד את מעשיו בתמונות ולפי שלבים. כפי שנקבע בהכרעת הדין, נמצא שהמערער יכול היה לראות את מעבר החציה השמאלי, גם בשלב בו עמד במעבר החציה הראשון וגם בשלב בו פנה שמאלה במעבר החציה השני. ב"כ המשיבה מדגיש שגם מומחה ההגנה שאת ממצאיו דחה בית המשפט קמא, הודה בעדותו שגם אם לא ניתן היה לראות את המדרכה השמאלית עצמה, היה ניתן לראות אדם העומד בה.

בנוגע לשאלת שדה הראיה טוען ב"כ המשיבה, שגם מומחה ההגנה הודה שאין מגבלות במקום, וגם לו היו מגבלות הנובעות מקורת כלי הרכב, אין מצבו של המערער שונה ממצבו של כל נהג אחר, ביחוד כשהמערער אישר בעדותו כי היה מודע למגבלות שדה הראיה. לכן, נוכח חובת הזהירות המוגברת והמיוחדת של נהג המגיע למעבר חציה, וחובת הצפיות להולך רגל, הרי שעל הנהג לחפש ואף לעצור, כשלא ניתן לראות את מעבר החציה. ככל שהנהג הפוגע לא נהג כך, הרי הוא רשלן.

ב"כ המשיבה מדגיש שעל אף טענות המערער, אין המדובר בתיק של חישובים, מה גם שבית המשפט קמא הבהיר מעבר לנדרש מדוע הוא לא מקבל את חישובי מומחה ההגנה, שאף בהנתן כל ההנחות לטובת גרסתו של המערער, גם לפי מומחה ההגנה, התאונה נמנעת. השאלה היחידה היא האם ניתן היה לראות את הולכת הרגל והתשובה לכך היא חיובית.

ב"כ המשיבה עותר לדחות גם את הטענות בדבר מחדלי חקירה, תוך שמפנה לעובדה כי הבוחן הגיע לזירת התאונה כ-10 דקות לאחר שהתרחשה, רכבו של המערער נמצא במקום, בוצעו צילומים נבדקו מצלמות שלא

נמצאו, ניסו לזהות עדי ראיה ולא נמצאו כאלה, ועל כן לא ניתן לומר כי מדובר במחדלים חקירתיים.

בנוגע לגזר הדין ועם כל הצער בדבר, אין המדובר במערער שעניינו שונה מכל נהג אחר. לעניין זה מפנה ב"כ המשיבה לפסיקה שבה חרף נסיבות אישיות לא קלות, נדונו נאשמים שהורשעו בעבירה של גרם מוות ברשלנות לענישה דומה.

8. לאחר שעיינו בהודעת הערעור, בחומר הראיות שבתיק בית משפט קמא ובפסק דינו, ושמענו את השלמת טיעוני הצדדים בע"פ, לא מצאנו כי נפלה שגגה מלפני בית משפט קמא המצדיקה התערבותו. נפתח ונאמר כי כל ממצאי העובדה שקבע בימ"ש קמא מקובלים עלינו, זאת לא רק בשל מושכל היסוד ולפיו ערכאת הערעור ממעטת להתערב בממצאי עובדה, אלא גם ובעיקר משום שהממצאים מעוגנים היטב בראיות.

9. הכרעת הדין המשתרעת על פני 23 עמודים, סוקרת בהרחבה את הראיות והעדויות שבאו לפני בית המשפט ובכללן עדויות המומחים שהובאו מטעם הצדדים, מפרטת במדויק את הנתונים שאינם במחלוקת אל מול השאלות שבמוקד הדין והנתונים שבמחלוקת, ומנתחת את כל האמור בהרחבה ובפירוט רב.

10. באופן קונקרטי קובע בית המשפט קמא ממצאים עובדתיים מובהקים לאחר ניתוח הראיות השונות ובכללן תצלומי המשיבה (ת/2) ותמונת ההגנה (נ/1) הממחישות את שדה הראיה שעמד למערער, כך שניתן להבחין מהמקום בו החל המערער בנסיעה (לפני מעבר החציה הראשון) בזירת האירוע. כלומר שדה הראיה של הנהג פתוח וניתן להבחין במדרכות משני צידי מעבר החציה השני, זאת בשילוב המבט דרך השמשה הקדמית ודרך החלון השמאלי (עמ' 71 ש' 19 ואילך). בית המשפט קמא דוחה את גרסת ההגנה שלא ניתן היה להבחין במנוחה בעת שעמדה על מעבר החציה, וציין כי אף לפי גרסת מומחה ההגנה אין ספק שניתן להבחין באדם העומד על המדרכה לפני מעבר החציה השני (עמ' 72 ש' 4 ואילך). בית המשפט קמא מתח ביקורת על אופן השחזור שערך מומחה ההגנה, כמו גם על התמונה הבודדת שצורפה לו, שלא תאם לדעת בית המשפט קמא את הדרישות הראויות לשחזור נאות. על כן העדיף ובצדק את צילומי התביעה על פני ההגנה, משהתיעוד היוזאלי של המקום ברור יותר ומצולם ממספר זוויות צילום, בניגוד לתמונת ההגנה הבודדת (עמ' 72 ש' 28).

בית המשפט קמא אף דוחה משפטית את טענות ההגנה בדבר חסימת שדה הראיה לנוכח קורות הרכב הפוגע, וזאת נוכח העובדה שמעבר החציה המטיל חובת זהירות מוגברת על הנהג בהיותו "מבצרו של הולך הרגל", והן בשל העובדה שעל הנהג להיות מודע למגבלת שדה ראיה, בין אם מקורה ברכב עצמו (קורות, גובה וכיו"ב) ובין אם מקורה אחר (גדרות, צמחיה, כלי רכב חוצים וכו'). על כן לא מצא בטענה זו כדי לפטור את הנהג מאחריותו. לאור האמור בחר בית המשפט קמא לאמץ את גרסת המשיבה בת/5 - ניסוי זמני נסיעה ושדה ראיה, ובהתאם קבע, שהיה על המערער להבחין במנוחה בכל רגע במהלך נסיעתו, ללא קשר לכיוון חצייתה. בית המשפט קמא קיבל גם את גרסת המשיבה באשר למהירות הנסיעה של המערער, בין היתר לנוכח הקביעה של מומחה ההגנה, שאינה תואמת כלל לשחזור שנערך עם המערער עצמו. לעניין זה קובע בית המשפט קמא שמומחה ההגנה בחישובו, התעלם מהעובדה שהמערער החל נסיעתו בעצירה (כלומר האצה ממצב עמידה) וסיים בבלימה, לא מדד באופן מדויק את מהירות ומרחק הנסיעה, והתעלם מדברי המערער עצמו בעניין המהירות שנסע.

כך גם אשר למהירות שבה חצתה המנוחה את הכביש, העדיף בית המשפט את גרסת המשיבה בהתאם למצב הנוח יותר למערער, וזאת בהנתן גילה (89 שנים), מצבה הרפואי, העובדה כי נעזרה במקל הליכה וסבלה ממחלת

פרקינסון בידה.

אשר לרשלנות המערער, קבע בית המשפט שהמערער נטל סיכון בלתי סביר בנהיגתו באופן המהווה רשלנות מצידו. לצד האמור קבע בית המשפט קמא שלא קיימת רשלנות תורמת מצד המנוחה לקרות התאונה, עת חצתה את הכביש במעבר החציה ולא רצה או התפרצה לכביש. במכלול האמור קבע בית המשפט קמא שהתאונה היתה נמנעת ובהתאם הרשיע את המערער.

11. מקובלות עלינו קביעות ביהמ"ש קמא כמפורט לעיל ולאורן מקובלת עלינו גם מסקנתו שהמערער נטל סיכון בלתי סביר ונהג באופן רשלני וגרם לתאונה שהיתה יכולה להמנע. דעתנו היא שקביעות בית המשפט קמא מבוססות כראוי על חומר הראיות, ובכללן העדויות השונות וניתוחן היסודי והמפורט, ואין מקום להתערב בהן. לא זו בלבד שהכרעת הדין על כל מרכיביה מבוססת כראוי, אלא שאין בפגמים ובסתירות שציין ב"כ המערער, ככל שקיימים כאלה, כדי לפגום בה בצורה כלשהי, בהיותם שוליים לעיקר. השאלה המרכזית העומדת על הפרק היא שאלת האפשרות לראות את הולכת הרגל. בעניין זה רואים אנו עין בעין עם בית המשפט קמא כי התשובה לכך חיובית ולא מתעורר לעניין זה כל ספק. המדובר בקשישה בת 89, חולה במחלת פרקינסון הנעזרת במקל הליכה אשר נפגעה במרכז מעבר החציה. בהתאם לתחשיבים ולשחזורים שנעשו, קבע בית המשפט קמא שהמערער יכול היה לראות את המנוחה, ואף אנו סבורים לאחר בחינת הנתונים שנפרשו בתיק, שאין בכך כל ספק. צדק אפוא בית המשפט קמא כשקבע שהמערער יכול היה לראות את המנוחה הן כשעמדה על המדרכה והן כשחצתה את מעבר החציה.

במכלול האמור, לא מצאנו כל עילה להתערבות בקביעותיו של בית המשפט קמא ואנו דוחים אפוא את הערעור הנוגע להכרעת הדין.

12. כך הדבר גם אשר לגזר הדין: בית המשפט קמא היה ער למכלול השיקולים הנדרשים בעת מתן גזר דינו, ובכללם טענות הצדדים, תסקיר שירות המבחן, נסיבותיו האישיות של המערער וסקירת הפסיקה הנוהגת. בהתאם לדרגת רשלנות בינונית שקבע בית המשפט קמא, נקבע מתחם הענישה בין 9 חדשי מאסר ל-20 חדשי מאסר. מקובלת עלינו קביעת בית המשפט באשר למתחם. לנוכח האמור בתסקיר שירות המבחן שעל אף שהמערער אזרח שומר חוק ונעדר מעורבות פלילית וכי הוא אזרח יצרני שהקים עסק עצמאי, התקשה המערער בגילוי אמפטיה ואחריות לנזק שגרם ולא קיבל על עצמו אחריות לתוצאות מעשיו. בנסיבות אלה, בהתחשב ברמת הרשלנות, עונש של מאסר שניתן לבצעו בעבודות שירות הוא מחוץ למתחם העונש ההולם, כך שבית המשפט קמא נמנע בצדק מהטלתו. לעניין זה יצוין שאף שירות המבחן היה ער בתסקירו לאפשרות שייגזר על המערער מאסר בפועל ממש, ואך ביקש דחיה בת חודש ימים לצורך סיוע למערער במיון מוקדם בשב"ס.

לאור האמור הועמד עונשו של המערער בשליש התחתון של המתחם ונגזר למאסר של 10 חדשים. כן נגזרה פסילת רשיון קצרה יחסית של 6 שנים, וזאת שלא כבמרבית פסקי הדין בהם נגזרו עונשי פסילה לתקופות ארוכות יותר.

בית המשפט מציין שהמערער לא הודה באשמה והתקשה במסגרת פגישותיו בשירות המבחן בגילוי אמפטיה כלפי הפגיעות והאחריות לנזק שגרם. על כן לא מצא בית המשפט קמא להקל בדינו. שירות המבחן אף לא המליץ על קשר טיפולי או הטלת צו מבחן ועל כן לא נמצא מקום לחריגה מהמתחם שנקבע.

13. ב"כ המערער מסתמך על פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי בעניין עפ"ת (נצ') 28434-05-13 **ברזל נגד מדינת**

ישראל (23.10.2013), כדי לבסס את טענתו שלא כל מקרה של פגיעה בהולך רגל במעבר חצייה מהווה מיניה וביה רשלנות של הנהג הפוגע. אלא שביהמ"ש קמא לא קבע קביעה גורפת שכזו. ביהמ"ש קבע, לאחר שבחן בדקדקנות את נסיבות המקרה, שמגבלת שדה הראייה במקרה דנן היתה מגבלה הנובעת אך ורק משתי קורות הממוקמות משני צידי השמשה הקדמית של הרכב, ואשר מגבילות חלקית את שדה ראייתו של המערער. המערער ידע כי הוא פונה למעבר חצייה, וידע על מגבלת שדה הראייה ברכבו. בכל מקרה, גם לשיטתו שלו ושל המומחה מטעמו, היה לו שדה ראייה פתוח באופן מלא ממרחק של 6.2 מ' מנקודת ה"אימפקט", ואילו קביעת ביהמ"ש קמא היתה, ששדה ראייה פתוח באופן מלא היה לו ממרחק של 8.7 מ'. התאונה התרחשה ביום חול, בשעה 0915 בבוקר, פחות או יותר במרכזו של מעבר חצייה, שעליו הלכה המנוחה, קשישה בת 89, חולה, ונעזרת במקל הליכה. ביהמ"ש קמא קבע שהיה על המערער לצפות הימצאותם של הולכי רגל ביום זה ובשעה זו, במעבר חצייה במרכזה של עיר. בנסיבות אלה קבע ביהמ"ש כי "על הנאשם, בהיותו מודע למגבלת שדה הראייה עליו להיזהר משנה זהירות, ולא להמשיך בנסיעתו כאשר אינו רואה את המשכה של הדרך...".

14. אנו סבורים שאכן דברים אלה משקפים את המצב המשפטי לאשורו, וכי פס"ד **ברזל** של ביהמ"ש המחוזי בנצרת לא שינה זאת. ביהמ"ש קמא ציטט שורה של פסקי דין בעניין זה, ואנו נוסיף ונזכיר כאן את תקנה 52 לתקנות התעבורה, המחייבת את הנהג, במידת הצורך, אף **לעצור** את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך, ובמיוחד כשהראות בדרך מוגבלת מכל סיבה שהיא, או בהתקרבו למעבר חצייה, או למקום שבו שדה הראייה מוגבל. על החובה בנסיבות כאלה להאט ולעיתים אף **לעצור ממש** ראו למשל ע"פ 8827/01 **שטרייזנט נ' מ"י** פ"ד נ"ז (5) 506, בעמ' 520, ובעמ' 523, בג"צ 8150/13 **כרסנטי נ' פרקליטות המדינה**, בפיסקה 8, (6.8.2014); ע"פ (ב"ש) 35342-12-16 **מ"י נ' שושנה ארז** (דעת הרוב) (12.7.2017), ורבים אחרים.

15. ביהמ"ש קמא ציין שהמערער היה מודע למגבלת שדה הראייה ברכבו, והעיד כי על מנת להתגבר על כך הוא נוהג להסיט את גופו קדימה ואחורה כדי לשפר את שדה הראייה, אולם אינו זוכר אם כך פעל באותו יום. ביהמ"ש קבע (עמ' 83) כי אמצעי הזהירות אשר נדרש מהמערער הוא הזזת גופו מצד לצד, והקדשת מלוא תשומת הלב למעבר החצייה. ביהמ"ש קבע (עמ' 78) כי לו הביט המערער דרך החלון השמאלי, או מסיט את גופו, כי אז שדה הראייה היה מלא עבורו, והמנוחה היתה נראית לעיניו בכל רגע נתון.

עניין חשוב נוסף, שביהמ"ש קמא עמד גם עליו בהקשר לשאלה במה התבטאה רשלנותו של המערער, מה היה עליו לעשות ולא עשה, הוא זה: המערער העיד שכאשר פנה שמאלה על מנת לעבור את מעבר החצייה, הוא הסיט מבטו לימין, כדי לראות את התנועה מימין, ועשה זאת תוך כדי תנועה. במילים אחרות, רכבו של המערער **נוסע** (גם אם במהירות איטית ביותר) **בתוך מעבר חצייה**, כאשר המערער - ולו לחצי שנייה - איננו מביט בכיוון נסיעתו (עדות המערער, פרו', עמ' 28, ש' 15-17, ועמ' 31, ש' 14, עמ' 33, ש' 3-5, ועדות מומחה ההגנה גדי ויסמן, עמ' 37, ש' 28-30). הרשלנות היתה בכך שהוא המשיך לנסוע (במקום לעצור) בתוככי מעבר חצייה, מבלי להביט - ולו לחלקיק שנייה - בכיוון נסיעתו. מה שהיה עליו לעשות בנסיבות אלה הוא: לעצור, ולא להתקדם כלל, כל עוד אינו רואה מה שבמעבר החצייה לפניו (ר' עמ' 77 להכרעת הדין של ביהמ"ש קמא).

16. ב"כ המערער מלין רבות על כך שביהמ"ש קמא לא קבע מה היה כיוון חציית המנוחה את הכביש, מימין לשמאל, או משמאל לימין, ולטענתו, בהעדר קביעה כאמור, לא ניתן לערוך את החישובים הנדרשים ולהגיע למסקנה באשר לרשלנות המערער. איננו מקבלים זאת. ביהמ"ש הניח **לטובת** המערער, כי המנוחה חצתה משמאל לימין, מכיוון שרק באופן הזה יש (לטענת ההגנה) מגבלת שדה ראייה. נציין גם, כי הנחה זו איננה הנחה בעלמא, אלא מבוססת היא על עדות בתה של המנוחה (ר' ת/19 וכן ת/17 למעלה).

17. כידוע, אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בגזר דינה של הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בהם נפלה בגזר דינה של הערכאה הדיונית טעות מהותית בולטת על פניה או שעה שהעונש שנגזר על ידה חורג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות. בענייננו לא זו בלבד שלא מצאנו שנפלה שגגה כלשהי, אלא שנראה שגזר דינו של בית המשפט קמא אכן מאוזן ומידתי ותואם את נסיבות העניין.

לא מצאנו כל מקום להתערבות גם במרכיב זה של הערעור ואנו דוחים איפוא את הערעור על שני חלקיו.

ניתן היום, י"ח כסלו תשע"ט, 26 נובמבר 2018, במעמד הצדדים.

בלהה טולקובסקי, שופטת

יעקב שפסר, שופט, סג"נ, אב"ד צבי דותן, שופט